

Jaargang 26 nummer 1

REFORMATIE *nieuws*

Inhoud

Vaarwel, Vrijheid	3
Klaag de zonde aan!	4
Ikabod, Ikabod, Ikabod	9
Jezus en de Traditie van mensen.....	13

Uitgegeven door:

The Reformation Herald
Official Church of the Seventh
Day Adventist Reform Movement
P O Box 7240, Roanoke
VA 24019, USA
Web: <http://www.sdarm.org>

Nederland

Zevende Dags Adventisten
Refomatiebeweging
Mezenhof 41
9561 CC Ter Apel
Bankrekening:
NL27 INGB 0004 294694
BIC Nummer: INGBNL2A
Web: <http://www.zda-ref.nl>

Suriname

Zevende Dags Adventisten
Reformatiebeweging
Kashmirstraat 104
Paramaribo
Boerbuiten
Postbus 8141
Web: <http://www.zda-ref.nl>

VAARWEL,

VRIJHEID!

Geliefde medegelovigen, we worden geconfronteerd met de meest agressieve culturele revolutie ooit aangetroffen in de leidende naties van de vrije wereld. Vandaag de dag is het steeds sterker, dat een christen zijn onveilig is, zelfs gevaarlijk op deze gevallen planeet. Het christendom is het belangrijke element, dat verwijderd is uit de manier van leven. Het erfgoed van onze Amerikaanse voorvaders is ten val gebracht. De gekoesterde herinneringen van hun prestaties ten behoeve van de hele mensheid worden vervangen met iets bedreigends, dat niets te doen heeft met de ware geschiedenis van deze invloedrijke natie, die vlug steeg tot wereldwijde bekendheid, een natie die werd gesticht door christelijke mensen en gebaseerd op christelijke principes.

“God is dood. God blijft dood. En wij hebben hem vermoord. Hoe zullen we onszelf troosten, de moordenaars van alle moordenaars? Wat was het heiligste en hoogste, dat de wereld tot nu toe bezat, is dood gebloed door onze messen: wie zal het bloed van ons afwassen? Welk water is er om ons te reinigen? Welke soorten van verzoening, welke heilige spelen zullen we moeten verzinnen? Is de grootheid van deze daad niet te groot voor ons? Moeten wij niet zelf geen goden worden om er waardig voor te zijn?”¹

Friedrich Wilhelm Nietzsche werd een van de jongste universitaire professoren van de universiteit te Bazel rond 1869. Hij was pas

24 jaar oud, toen de academische wereld zijn veronderstelde “genius” erkenden. Toen, in 1879, werd Nietzsche gedwongen af te treden. We kunnen niet exact weten, wat voor zaden hij zaaide in zijn geest, maar de Bijbel vertelt ons zonder twijfel, al wat we zaaien, zullen we oogsten; alles heeft invloed. Een van de vroegste bewijzen van Nietzsches theorie tegen een “niet bestaand” God is gevonden in 1862 in zijn essay Geloof en Geschiedenis, verklaringen die escaleerden in hierboven genoemde venijnige taal, en het produceren van het onvermijdelijke gevolg van de invloed op de gezondheid van de filosoof levenslang. In 1889, op de leeftijd van 44 jaar kreeg hij een onomkeerbare geestelijke instorting en stierf later in het jaar 1900, zonder een spoor van gezond verstand of de mogelijkheid om spijt of wroeging uit te drukken over zijn verleden.

Toch bleven zijn woorden: “God is dood. God blijft dood. En wij hebben hem gedood” helaas. Zijn invloed op de generaties, die volgden, worden vandaag de dag herhaald en weerspiegeld in het gedrag van vele Amerikaanse straten en elders in de wereld. Ongeacht intellectueel niveau of financiële status of huidskleur, het hele menselijke ras is bezig met de uiteindelijke zelfvernietiging. De hebzucht naar macht bezielt het “schaduwbeeld” van veel mensen van zowel het geestelijke als het politieke spectrum, met de wens om het menselijke gedrag te beheersen en ook de menselijke geest. Wij kijken om ons heen zien “angst”

als het dagelijkse ingrediënt, aangeboden aan de massa door de media. In de hedendaagse wereld kunnen misschien één van de drie zeggen: “Ik heb honger”, één van de twee: “Ik heb dorst”, maar het merendeel van ons zou zeggen: “Ik ben bezorgd”.

Onze straten zijn een schouwspel van geweld en wetteloosheid. Geliefde lezer, de geest van onrust, gezien in nagenoeg ieder land van de wereld, weerspiegelt de woorden van Jezus, in vervulling gaande in onze generatie. De Heer beweeende: ‘Jeruzalem, Jeruzalem! Gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder de vleugels vergadert; en gij hebt niet gewild? Ziet, uw huis wordt u woest gelaten. En voorwaar, Ik zeg u, dat gij Mij niet zult zien, totdat de tijd zal gekomen zijn, als gij zult zeggen: Gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren!’ (Lukas 13:34-35).

Ik hoop en bid, dat de artikelen, voor de lezer van deze uitgave van deze Reformatie Nieuws, de best mogelijke informatie zal brengen voor ons geestelijk leven om ons bewust te maken en in afwachting van de storm, die aan de horizon opdoemt.

¹Nietzsche: The Gay Science, section 125, “The Madman”. Die fröhliche Wissenschaft, “The Joyful Pursuit of Knowledge and Understanding”. R

KLAAG DE ZONDE AAN!

Als arts, beoordeel ik ziekte van oorzaak tot gevolg. Voor duidelijke redenen, ik ben geneigd te geloven, dat in onze wereld, ongeacht het sociale, religieuze en politieke profiel, dat we hetzelfde patroon van redenering hebben als in het medische rijk. De relatie tussen oorzaak en gevolg slaagt voor de test van het gezond verstand in elke dimensie. Het maakt niet uit of je dit een oorzaak-gevolg relatie noemt of een keuze-gevolg relatie, in de werkelijkheid brengen we dezelfde boodschap over.

Ziekte is en zal altijd een indringer zijn voor de mensheid. Als arts, kunnen we kiezen om het te behandelen met een snelle oplossing, het toedekken van de symptomen of we kunnen het behandelen op de redelijke, eerlijke, professionele en ethische manier, van de oorzaak tot gevolg. Deze laatste optie vergt verantwoordelijkheid en samenwerking van de kant van de patiënt door het opgeven van ongezond gedrag, zoals roken en / of drinken van alcohol, vervanging van het "junk food" dieet met een gezond dieet, starten met een programma van fysieke inspanning, en het wisselen van negatief denken naar positieve gedachten. Dit alles, gecombineerd met de juiste behandeling, zal de oorzaak in twijfel trekken en het gevolg verdwijnt natuurlijk. De wijze man zegt: 'Gelijk een mus is tot wegzweven, gelijk een zwaluw tot wegvliegen, also zal een vloek, die zonder oorzaak is, niet komen' (Spreuken 26:2).

In mijn dagelijkse werk met pa-

tiënten vind ik het leuk om gedegen wetenschap te combineren met intelligent geloof. Dus, vanuit dit perspectief, zou ik graag mijn persoonlijke mening delen met betrekking tot de manier, waarop onze geestelijk zieke samenleving zich kan ontdoen van corruptie, immoraliteit, machtswellust en andere dergelijke symptomen. Hoe kunnen we mensen overtuigen uit alle sociale spectra, om te beginnen met de gemiddelde werknemer tot op het hoogste niveau van leiderschap, wat betreft, ongeacht politieke en religieuze connectie, tot de balans in hun karakter, **vertrouwen, kracht en verantwoordelijkheid?**

In de medische wereld is een nauwkeurig proces om te bepalen wat normaliteit is of niet. Bijvoorbeeld, in de cardiologie heb ik geleerd dat, om het begrip te definiëren, we moeten werken met precieze en meetbare gegevens, zoals bloeddruk en hartslag.

Indien gezondheid en ziekte vooraf precies zijn bepaald door exacte informatie en nauwkeurige normen, in de wereld van de psychiatrie zijn de criteria dramatisch verschillend, en dat maakte me afvragend, hoe normaliteit tegenover abnormaliteit wordt bepaald in deze tak van de geneeskunde.

EEN INTERESSANTE OBSERVATIE

Ik was in het amfitheater van de psychiatrie unit op een mooie

namiddag van een zomerdag. De professor legde uit, wat per definitie als normaal wordt beschouwd op het gebied van deze tak van de medische wetenschap.

U neemt een controlegroep om aan een specifieke reeks tests te onderwerpen, en dat zal bij elk individu een persoonlijke reactie oproepen. Als de professor bijvoorbeeld een grap vertelt en iedereen lacht, maar één doet dat niet, kan van die persoon worden vermoed, dat hij 'atypisch' is of de test van normaliteit niet doorstaat.

Als de professor een triest verhaal vertelt en de meerderheid reageert typisch, terwijl één lacht, kan worden vermoed dat deze laatste atypisch is.

Maar deze manier om te definiëren, wat normaliteit is of niet, is uiterst relatief en kan in veel opzichten onnauwkeurig of zelfs gevaarlijk zijn. Waarom? Omdat er mensen zijn, die op een andere manier op dezelfde problemen reageren zonder een echt abnormaliteitsprobleem te hebben.

Als in een controlegroep u een wiskundig probleem deelt, dat moet worden opgelost, en de meerderheid zal de traditionele manier van oplossen kiezen, terwijl Albert Einstein een andere manier van het oplossen ervan zou gebruiken, zouden we vermoeden, dat Einstein abnormaal en atypisch is.

Als gevolg van deze elementen, heb ik besloten om te studeren

en dieper te graven in de kwestie van wat normaliteit is of niet is. Ik was erg onder de indruk van een patiënt, die leed aan schizofrenie. Ik was nogal verrast door het feit, dat deze persoon een normaal leven leidde zonder medicatie, alleen maar omdat hij dagelijks in de Bijbel las.

DE VERANDERING IN NORMALITEIT

In feite is er de afgelopen decennia een nieuwe wetenschap verschenen, genaamd Epigenetica. Deze nieuwe wetenschap heeft aangetoond dat de oplossing voor onze fysieke, mentale en geestelijke genezing bestaat in de verandering van onze omgevingsfactoren, die met het oog op de te stimuleren “wederopstanding” van onze normaliteit. Aan de andere kant, dezelfde wetenschap suggereert, dat als we doorgaan met onze “normale” gang van het leven en niets doen om ons te helpen, we ons meer en meer zullen verdiepen in de illusie, dat we “normale mensen” met een normaal leven zijn, terwijl we in feite elke dag zieker en zieker worden. Wat erg ironisch is, is het feit, dat wij diegenen zijn, die beslissen welk type genen geactiveerd zullen worden, de goede of de slechte. We zijn de beslissende factor; of we verbinden onze geest met de bron van het leven, onze God, of we verbinden onze geest met de bron van Zijn vijand. Het resultaat zal de onvermijdelijke gevolgen zijn, die tot zover als zelfvernietiging kunnen gaan.

In Zijn boek, Pastorale Psychotherapie, bevestigt auteur Sorin Sandulache, dat theologen worden opgeroepen om het feit te accepteren, dat zonde zo’n trauma heeft veroorzaakt, dat het de structuur van de menselijke ziel aantast en ervoor kan zorgen, dat deze psychologische therapie en psychotherapie nodig heeft. Als gevolg daarvan, zien zelfs fysiologen in, dat vaak de oorzaak van psychisch lijden niet uitsluitend te danken is aan een disfunctioneel mechanisme, maar dat het diep geworteld kan zijn en verband houdt met de reden van ons bestaan en het doel van ons leven op aarde. De diepgaande relatie, waarin de mensheid wordt verbonden met het beeld van God, wordt weerspiegeld in onszelf, in connectie met dat deel van ons, dat betrekking heeft op de verering en aanbidding van God.

Helaas, om op te merken dat de medische wetenschap en andere “revolutionaire” takken van de geneeskunde hebben vandaag de dag radicaal veranderde opvattingen over wat abnormaliteit is. Bij vergelijkbare verklaringen van dezelfde bronnen in de jaren 1960 over hetzelfde onderwerp, zal men verstoeld staan om te zien dat, wat toen een harde “neen” was in de wetenschap van die tijd, nu vandaag de dag een ‘OK’ is, wat toen abnormaal was, slaagt nu voor normaal en typisch gedrag. Dingen, die toen onvoorstelbaar en onacceptabel waren, zijn vandaag de dag onderdeel van de norm, die gewoon een kwestie is van hedendaags so-

ciaal gedrag.

Wat duwde de wereld van “elke vorm van wetenschap” zo drastisch naar de andere kant? Kan het zijn, dat de wetenschappelijke wereld de test van objectiviteit niet heeft doorstaan? Of heeft de wetenschap misschien een eigen wereld? Ik ben geneigd te geloven aan, dat de wetenschap sterk is beïnvloed door een nieuw concept genaamd “sciëntisme”, een atheïstische vorm van propaganda, die de wetenschapper met het concept van exclusivisme indoctrineren. Je kunt geen wetenschapper zijn en geloven in het creationisme. Sciëntisme heeft een kunstmatige onverenigbaarheid tussen wetenschap en de God van de Bijbel.

SCIËNTISME TEGENOVER CREATIONISME

Laten we eens kijken naar hoe sciëntisme het creationisme laat verdwijnen van het aangezicht van de aarde en uit de geest van het individu door een voorbeeld van de ideeën te bekijken:

“We kunnen als soort trots zijn omdat we, nadat we hebben ontdekt, dat we alleen zijn, de goden heel weinig verschuldigd zijn”, aldus auteur E. O. Wilson.

“Hoe meer het universum begrijpelijk lijkt, hoe meer het ook zinloos lijkt”, stelt schrijver Stephen Weinburg.

“De kosmos is alles, wat er is, of wat er was en wat er ooit zal zijn,” claimt astronoom Carl Sagan.

De maatschappij produceert atypisch gedrag en verkoopt het als normaliteit; de normaliteit wordt abnormaal en het resultaat is dat de hele samenleving verzinkt in een oceaan van relativisme. Het traditionele gezin is uit de mode, naar de rand van abnormaal gedreven, terwijl de moderne ‘nieuwe stijl’ zwaar als de norm wordt gepromoot.

Dit heeft natuurkundige Ian Hutchinson aangezet om te waarschuwen: “De gezondheid van de wetenschap wordt in feite in gevaar gebracht door sciëntisme, niet erdoor bevorderd. Op zijn minst, sciëntisme provoceert een defensieve, immunologische, agressieve reactie van anderen voor zijn eigen arrogantie en intellectueel pesten. Het bederft de wetenschap zelf door verenigingen.

Albert Einstein merkte op: “Een tijdgenoot heeft, niet ten onrechte,

gezegd dat in dit materialistische tijdperk van ons de serieuze wetenschappelijke werkers de enige diepe religieuze mensen zijn."

BEWIJS VAN DE CULTUUR, NAAR TOESPELINGEN

Hier is een voorbeeld van de culturele verandering in de meeste wetenschap: boeken, woordenboeken, en relevante tijdschriften, die het huwelijk definiëren volgens het oorspronkelijke ontwerp van God, zijn rustig verwijderd uit de openbare markt als het aanzetten tot weerzinwekkende en afschuwelijke "tegen-alles" verklaringen. Iedereen, die het idee van het Bijbelse huwelijk ondersteunt, kan worden beschuldigd van "discriminatie". Sommige delen van de samenleving zijn zo ver gegaan om zelfs delen van de Schrift als illegaal te beschouwen, zoals deze: 'Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden, en hebben de heerlijkheid van de onverderfelijke God veranderd in de gelijkenis van een beeld van een verderfelijk mens, en van gevogelte, en van viervoetige en kruipende dieren. Daarom heeft God hen ook overgegeven, in de begeerlijkheden van hun harten tot onreinheid, om hun lichamen onder elkander te ontteren. Die de waarheid Gods veranderd hebben in de leugen, en het schepsel geëerd en gediend hebben boven de Schepper, Die te prijzen is in eeuwigheid. Amen. Daarom heeft God hen overgegeven tot oneerbare driften; want ook hun vrouwen hebben het natuurlijk gebruik veranderd in het gebruik tegen nature. En evenzo ook de mannen, nalatende het natuurlijk gebruik van de vrouw, zijn verhit geworden in hun lust tegen elkander, mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende, en de vergelding van hun dwaling, die daartoe behoorde, in zichzelf ontvangende' (Romeinen 1:22-27).

De Bijbel, zelfs Jezus, wordt illegaal in onze zogenaamde christelijke wereld. Christenen worden vervolgd door hun eigen kinderen, die zijn opgeleid in het wetenschappelijke socialistische tijdperk. Wat een duister voorgevoel voor onze toekomst! Laten we de moed niet verliezen; God zal spoedig Zijn verklaring afleggen.

Er was een tijd, dat woorden als 'moeder' of 'vader' door de kinderen met diep respect werden beschouwd. Er was een tijd, dat het een eer en een voorrecht was om een glas water naar je ouders te brengen. Tegenwoordig zijn al deze waarden aan het verd-

wijnen. Het gebod van God, dat zegt uw moeder en uw vader te respecteren, wordt beschouwd bijna als niet ter zake doende te zijn. Vandaag hebben we het moderne socialisme, waar ouders zich moeten onderwerpen aan hun kinderen. Ouders leren hun kinderen te spreken en kinderen leren hun ouders om stil te zijn. De grote stroom van het evolutionisme nodigt iedereen uit in de "universele pot" van RELATIVISME, waar ZONDE niet bestaat. De God van de Bijbel wordt vervangen door "Moeder Natuur". Sinds we de zonden hebben verwijderd uit het bewustzijn van een persoon, heeft het geen zin in ons af te vragen wat moraliteit is of hoe we een handeling kunnen omschrijven als immoreel. Even een voorbeeld: in de Chinese cultuur is abortus een patriottische daad, maar voor de christelijke Bijbel gelovige is het moord. Waar is in dit geval de moraalstandaard? Enkelens zullen misschien zeggen: "Wel, dat is relatief; de waarheid zit er ergens tussenin".

WAAROM IS DIT ALLES GEBEURD?

Meer dan 100 jaar geleden zei de meest vertaalde Amerikaanse auteur van alle tijden: "Overal, waar Gods geboden worden verworpen, wordt de zonde niet meer als zonde beschouwd en verlangt men niet meer naar gerechtigheid. Zij, die zich niet willen onderwerpen aan Gods heerschappij, kunnen ook hun eigen leven niet organiseren. Door hun verderfelijke leer wordt de geest van opstandigheid geplant in de harten van de kinderen en van de jeugd, die van nature geen gezag dulden. Zo ontstaat een wetteloze, losbandige samenleving. Terwijl men de spot drijft met de lichtgelovigheid van de mensen, die Gods geboden gehoorzamen, aanvaarden velen blindelings de misleidingen van Satan. Ze geven zich volledig over aan hun eigen lusten en doen de zonden, die Gods oordeel over de heidenen hebben gebracht." -De Grote Strijd, blz. 539.

"De theorie, dat men Gods geboden niet meer hoeft te gehoorzamen, heeft al geleid tot de verzakking van het moreel normbesef en heeft de sluizen van de ongerechtigheid over de wereld geopend. Wij worden overspoeld door een vloedgolf van wetteloosheid, losbandigheid en corruptie. Satan

is aan het werk in de gezinnen. Hij heeft zijn banier zelfs in christelijke gezinnen geplant. Er heerst dan ook afgunst, achterdocht, schijnheiligheid, vervreemding, wedijver, ruzie, plichtsverzuim en wellust. Het hele systeem van godsdienstige beginselen en leerstellingen, die de basis en het kader van het maatschappelijk leven zouden moeten zijn, schijnt te wankelen en dreigt in te storten. De ergste misdadigers krijgen in de gevangenis vaak geschenken en attenties, alsof ze zich op een bijzondere wijze hadden onderscheiden. **Er wordt grote ruchtbaarheid gegeven aan hun karakter en misdaden. De pers publiceert de weerzinwekkende bijzonderheden van hun misdaden, waardoor anderen ook gaan bedriegen, stelen en moorden.** En intussen juicht Satan over het succes van zijn helse plannen. De verheerlijking van de misdaad, de moorden met voorbedachten rade, de verschrikkelijke toename van de onmatigheid en allerlei ongerechtigheid zouden alle mensen, die God vrezen, moeten wakker schudden om zich af te vragen, wat er kan worden gedaan om deze golf van criminaliteit in te dijken" -De Grote Strijd, blz. 540.

Als Nostradamus zo'n verklaring zou hebben afgelegd, die de wereld zou verrassen met de vervulling ervan, zou de wereld op haar knieën gaan en hem prijzen als een groot profeet, maar wanneer een christelijke auteur die opmerking maakt, wijst de samenleving de boodschap en de boodschapper af als belachelijk en waardeloos. Maar we moeten overwegen de ZONDE aan te klagen, welke Bijbels gedefinieerd wordt als overtreding van de morele wet van God (1 Johannes 3:4) en dan zullen we niet in een gemoedstoestand zijn om verschillende andere dramatische vormen aan te klagen.

Wat is het grote geheim, dat van een volk een bolwerk van vrijheid maakt in de hele wereld? Het tijdloze woord van God legt uit: 'Gerechtigheid verhoogt een volk, maar de zonde is een schandvlek der natieën' (Spreuken 14:34).

Laten we als voorbeeld een les van de grondleggers van de Verenigde Staten geven:

"De mannen, die de Grondwet opstelden, erkenden het eeuwige beginsel, dat de relatie tussen de mens en zijn God niet door menselijke wetten kan worden geregeld en

dat zijn recht op gewetensvrijheid onvervreemdbaar is. Men hoefde niet lang te argumenteren om tot deze waarheid te komen, want we zijn ons daar in het diepst van ons wezen van bewust. Deze overtuiging heeft aan zoveel martelaren, ondanks de foltering en de vlammen, kracht gegeven. Ze geloofden, dat ze God meer moesten gehoorzamen dan de mensen en ze wisten, dat de mens geen macht heeft over het geweten. Niets kan dit aangeboren beginsel te niet doen. (Congressional documents (USA), serial No. 200, document No. 271) – De Grote Strijd, blz. 277-279.

“De stichters van de republiek hebben de rechten van de burgers in de Amerikaanse Onafhankelijkheidsverklaring opgesomd: “Wij beschouwen deze waarheden als vanzelfsprekend: alle mensen zijn gelijk geschapen en hun Schepper heeft hun enkele onvervreembare rechten, zoals het recht op leven, vrijheid en geluk geschonken. De Amerikaanse Grondwet waarborgt uitdrukkelijk het recht op gewetensvrijheid: “Er zal in de Verenigde Staten nooit een bewijs van godsdienstige overtuiging moeten worden voorgelegd voor de uitoefening van een openbaar ambt”. Het congres mag geen wetten maken, die een godsdienst erkennen of de godsdienstvrijheid aan banden leggen.” – De Grote Strijd, blz. 277.

Laten we rekening houden met het oude gezegde, dat “het gelijke brengt het gelijke voort”. De hiërboven geciteerde samenleving bracht grote leiders voort zoals George Washington, Abraham Lincoln, Thomas Jefferson, John Adams, Benjamin Franklin, en vele anderen. Ze waren het product van een samenleving, die de Bijbel, het woord van God, gebruikte als de allerhoogste regel voor moreel gedrag. Tegenwoordig is die kern misschien geëvolueerd tot een imperium, maar zonder die waarden, die door de voorouders werden gepromoot en geloofd.

Wanneer een samenleving leiders voortbrengt, zijn ze in feite een weerspiegeling van het karakter en de moraliteit van de mensen. De samenleving moet de verantwoordelijkheid op zich nemen om het zelf aan te klagen, om niet het gevolg te zijn van haar oprichting. Anders zou dat een grote paradox (schijnbare tegenstrijdigheid) zijn.

EEN BITTERE LES UIT HET ROMEINSE RIJK

Rome was een kleine republiek, totdat het een keizerrijk werd. Hun regering werd gemaakt door het volk voor het volk, totdat zij de absolute macht van de wereld werden. De republikeinse idealen werden vergeten en in plaats van de SPQR (de senaat en het volk van Rome), werd het “De Caesar”. De machtsoverdracht van velen naar weinigen leidde tot een tijdperk van onverdraagzaamheid en bloedvergieten. Rome werd bewonderd om zijn kunst, helaas, zonder moraliteit; Rome was geliefd om zijn schoonheid zonder waarheid; en tenslotte werd Rome gevreesd om zijn karakterloze glorie. Lopen we het gevaar voort te bouwen op hetzelfde wankele concept? Gedragen de mensen van de leidende natie van de vrije wereld, samen met de aanverwante landen met vergelijkbare waarden, zich werkelijk en oprecht en geloven zij, dat ze opereren “**onder God, ondeelbaar, met vrijheid en gerechtigheid voor allen**”? Ik hoop, dat de tijd nooit zal komen, dat de meest vooraanstaande natie op aarde de principes van religie zonder pausen en een samenleving zonder koningen inruilt voor een Keizerrijk. Als we met een kritische blik naar deze drie uitdrukkingen kijken: kunst zonder moraal, schoonheid zonder waarheid en glorie zonder karakter, kunnen we de opkomst en de komst van een andere ‘Caesar’ voorzien onder de gewaden en de kracht van Barabbas, die niet slechts één natie leidde maar de hele wereld? Sommigen zeggen, dat wij als volk nooit veranderen en toch zijn we nooit hetzelfde.

De mensheid heeft lief met passie of haat met passie. Als dit het algemeen belang niet uitkomt, zal dezelfde samenleving met dezelfde passie de dingen haten, die ze enige momenten geleden lief hadden. Menselijke liefde is meestal afhankelijk van de omstandigheden en erg op zichzelf gericht... maar de geschiedenis vermeldt een heel bijzondere gebeurtenis, die meer dan tweeduizend jaar geleden in Palestina plaatsvond!

EEN ANDER SOORT BEELD

Er was een man die Jezus heette. Hij was eenvoudig, erg liefdevol en meelevend. Hij stond bekend als een man van waarheid en grote

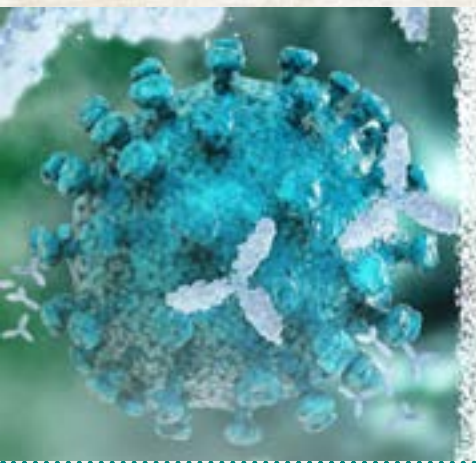
moed. Kinderen, die het nobele karakter van Christus aanvoelden, zouden vaak in Zijn armen rennen, op Zijn schoot zitten en Zijn lach bewonderen.

De volwassenen, die naar Hem luisterden, waren verbaasd over Zijn zuivere, argeloze wijsheid. De manier waarop Hij sprak, de manier waarop Hij liep, de manier waarop Hij de mensen voedde, de manier waarop Hij vergaf en een vriend was voor zondaars, de manier waarop Hij genas, deden velen van die generatie zich afvragen of deze Jezus de Beloofde zou kunnen zijn, de Messias lang geleden geprofeteerd. Sommigen dachten, dat Hij redelijk goed zou passen op de troon van Israël. Na het grote wonder van het voeden van vijfduizend mensen, waren de politici in de persoon van de priesters en de rabbi's van die tijd er sterk van overtuigd, dat Hij “DEGENE” was, tenminste zolang Hij zou meewerken aan hun agenda.

Ze hielden van Jezus, omdat ze wilden, dat zijn krachten onder hun controle zouden staan. Ze zagen Jezus graag als hun koning, maar alleen, omdat ze de Romeinen zo haatten. Zolang Jezus de Romeinen uit Palestina zou verbannen en de wreedheid van het Romeinse systeem zou wreken, zou de samenleving Hem verwelkomen.

Het moment kwam. Een overdaad aan ijver deed de menigten hun kleren op de grond leggen en met luide stem riepen ze: ‘Hosanna, gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren’. Jezus kende heel goed de aard van hun gevoelens en dat Hij nooit kon vertrouwen op hun strijdige en omstreden gevoelens. Zoals de geschiedenis spoedig zou bewijzen, zouden hun gevoelens van “liefde” snel veranderen, in slechts een paar dagen. Van de veelbelovende koning van Israël zou Jezus plotseling worden beschouwd als de nationale verrader, vooral omdat Hij ervan werd verdacht een Romeinse centurion de eer te geven, omdat hij erkende dat zijn grote geloof zelfs in Israël niet te zien was. (Matthéüs 8:10; Lukas 7:9). Door een „gevaarlijk medeleven” jegens de Romeinse onderdrukkers te tonen, besloot de samenleving van Jezus om onomkeerbaar zijn „beschuldiging” te eisen.

Jezus werd verlaten voor een nieuwe hoop. Ze noemden het

Zonde kan worden vergeleken met het ergste type virus, dat niet alleen het lichaam vernietigt, maar ook het beeld van God in ons karakter vernietigt.

“Barabbas”. Barabbas had zijn militaire bekwaamheid bewezen door enkele Romeinen te vermoorden in een recente opstand tegen de onderdrukkende macht. Deze Barabbas werd door de “experts van die tijd” beoordeeld als veel efficiënter in het vervullen van hun doel. Barabbas beweerde de Messias te zijn en zijn filosofie moest een nieuwe wereld creëren met behulp van bovennatuurlijke kracht. Volgens hen moest Jezus de idealist, de “vijand liefhebber”, worden uitgeschakeld.

Dezelfde mensen, die met luide stem riepen: ‘Hosanna, gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren’, waren dezelfde mensen, die nu riepen: “Kruisig Hem, kruisig Hem”, of voor een beter begrip van de lezer in onze taal vandaag zullen we zeggen: Klaag Hem aan, klaag Hem aan”.

Ik heb de oprechte indruk, dat wij nu de mensen, ongeacht van ons kerkgenootschap, ongeacht van onze cultuur of zelfs nationaliteit, onwetend dezelfde ervaring herhalen.

WAT IS HET DOEL VAN JEZUS?

Jezus kwam om de zonde aan te klagen. De samenleving klaagt Jezus aan. De Bijbelse definitie van zonde is de overtreding van de morele wet van God (1 Johannes 3:4).

Jezus wist, dat zonde kan worden vergeleken met het ergste type virus, dat niet alleen het lichaam vernietigt maar ook het beeld van God in ons karakter vernietigt, en elk spoor van menselijke elementen zou worden verdraaid, totdat de mensheid zichzelf zou uitroeien.

Pontius Pilatus stond voor het volk, verbaasd over hun kilheid en wreedheid. Hij was zelf een wrede man, die vele dieven en moordenaars had veroordeeld in het proces van kruisiging en dood. Maar deze keer walgde zelfs hij van hun haat. Uit wanhoop vroeg hij de hysterische menigte: “Wat moet ik doen met de

koning der Joden?” Het antwoord kwam als een losbarstende storm: “Kruisig Hem, kruisig Hem”, “Wilt u uw koning kruisigen?” zij antwoordden: “We hebben geen koning dan Caesar!”

Pilatus wist al heel lang van hun plan om de Romeinse aanwezigheid in Palestina omver te werpen door Jezus als koning te promoten, alleen om dat doel te bereiken, en omdat Jezus niet gehoorzaamde aan hun plan, waren ze nu door Christus te verwerpen klaar om de Caesar, die ze zo erg haatten, te omarmen. Hier werden ze ontmaskerd; hun huichelarij kwam aan de oppervlakte. Op basis van welke criteria vroeg het gepeupel om de beschuldiging van Jezus, en op basis van welke redenering besloten ze om optie nummer 2, Barabbas, te kiezen? Het antwoord is te vinden in de Schrift: ‘De overpriesters en ouderlingen hebben de scharen aangeraden, dat zij Barabbas zouden begeren, en Jezus doden’ (Matthéüs 27:20).

Was deze keuze gebaseerd op verstandig redeneren of morele deugden? Bij het kiezen van Barabbas hadden ze gekozen met hun hart, niet met hun verstand. Barabbas was de weerspiegeling van hun innerlijke karakter. Elke keer, dat we een president kiezen, kiest de samenleving meestal een leider, die natuurlijk de weerspiegeling zal zijn van het karakter en de waarden van die samenleving. Er zullen er altijd een paar zijn, die aan de kant van de waarheid zullen staan, en ze zullen de aanwezigheid van God markeren in kritieke tijden en in tijden van crisis, ook al zal dat niet altijd de loop van de samenleving of de onvermijdelijke gevolgen veranderen.

AANKLACHT IN DE LUCHT

Uren, dagen, weken en maanden gingen voorbij, toen de wereld

onlangs werd blootgesteld aan een openbaar debat over het al dan niet aanklagen van de president van de Verenigde Staten. Hetzelfde proces deed zich voor minder dan 22 jaar geleden bij een andere president. In de reikwijdte van de Amerikaanse geschiedenis is dat echt niet erg lang.

Er werd veel tijd, energie en geld verbruikt om de schuld of onschuld van de respectievelijke leiders te bewijzen. Als christenen hebben we de plicht om voor onze leiders te bidden, ongeacht de politieke smaak, die ze aannemen. We moeten bidden voor de beschuldigen en de beschuldigers. En we doen dat. Het probleem is, dat dit soort acties slechts het topje van de ijsberg raakt en het onzichtbare deel ervan omhult. Als de samenleving er echt geïnteresseerd is om het niveau van integriteit van karakter terug te brengen en de verloren waarden in onze sociale achtertuin terug te winnen, dan moeten we de Bijbel weer op tafel brengen. Een goede samenleving levert natuurlijk goed leiderschap op; een slechte samenleving zal leiden tot gebrek-kig leiderschap.

De Schrift zegt: ‘Aan hun vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen? Alzo iedere goede boom brengt voort goede vruchten, een kwade boom brengt voort kwade vruchten. Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen. Iedere boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen’ (Matthéüs 7:16-19).

Moge de Heer ons helpen om zonde in ons eigen leven aan te klagen en goede vruchten voort te brengen door de kracht en invloed van Jezus, onze Verlosser! *R*

IKABOD, IKABOD, IKABOD

DE TROTS VAN DE NATIE

Met een hart vol vreugde en bewondering keken de discipelen naar de prachtige gebouwen van de tempel. “De stralen van de ondergaande zon vielen op de sneeuw-witte blankheid van zijn marmeren muren en het licht werd weerkaatst door de gouden poort, de torens en de kantelen. De tempel stond er als ‘de volmaakte schoonheid’, de trots van het Joodse volk.” –De Grote Strijd, blz. 16. Ja, de gebouwen! Zulke prachtige muren! De Joodse natie had in die muren geïnvesteerd, zelfs Herodes de Grote en Caesar hadden bijgedragen aan het sieren en vervolmaken van de gebouwen van de tempel, en het was de trots van de natie geworden.

De discipelen merkten op, dat Jezus niet door soortgelijke bewondering werd geraakt. Waarom was Jezus, gewoonlijk zo gevoelig voor details, nu zo onverschillig? Was het, dat Hij het landschap niet zag?

‘Een van Zijn discipelen zeide tot Hem: Meester, zie, hoedanige stenen en hoedanige gebouwen!’ (Markus 13:1). Ja, Hij keek! Hij zag duidelijk niet alleen die prachtige gebouwen; maar hun vreselijke leegte! Ja, ze waren de trots van de natie! Die lege, marmeren, sneeuw-

wwitte muren waren de reden van hun trots. De Joodse natie maakte zich geen zorgen over de oneindige droefheid van het niet hebben van Jehova in die gebouwen! En Jezus, de Grote Jehova, zag voor de laatste keer dat fundamentele gebrek. Hij kwam keer op keer naar de geliefde stad, ‘met redding onder Zijn vleugels’. Hij kwam door Zijn profeten en werd verworpen. Uiteindelijk kwam Hij, de Majesteit van de Hemel, in eigen persoon ‘Hij is gekomen tot het Zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen’ (Johannes 1:11). ‘Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb?’ (Jesaja 5:4). Met een gebroken hart, ‘toen Hij dichtbij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar’ (Lukas 19:41).

EEN TRAGISCH EINDE

Met een profetisch oog dacht Christus na over die paleizen en hun dure torens en siertorentjes, verteerd door de enorme vlammen van de vernietiging! De prachtige muren van de tempel, waarin gedurende zoveel eeuwen om Zijn aanwezigheid was gesmeekt, die muren bedekt met goud, werden door vuur ingenomen. De kinderen, die nu palmladeren voor Hem zwaaiden, zag Hij in de toekomst,

bezocht door angst, hongerend door de hongersnood, niet in staat om hun eigen kinderen een stuk brood te geven toen de Romeinen de heilige stad zouden innemen. En Zijn hartverscheurende verdriet was, dat Zijn hulp werd geweigerd! Hij had de stad kunnen redden! Hij had de tempel kunnen sparen, met al zijn aanbidders, zowel oud als jong, als ze Hem als hun Verlosser hadden aanvaard! De laatste uren van hun lang verworpen periode van genade waren nog steeds gunstig voor de redding van henzelf en hun stad! Hoe anders zou de geschiedenis van hun natie zijn geweest als ze de tedere uitnodiging van de Mesias hadden aanvaard! Maar ze waren niet bereid om Hem aan te nemen. Ondanks alle eeuwenlange oproepen en uitnodigingen van Zijn genade, door middel van Zijn profeten, verloochende de trotse natie van Zijn kinderen Hem, hun Enige Hoop! Met tranen van vreselijke smart weende de Heer over de trotse, niet berouwvolle stad: ‘of gij ook bekendet, ook nog in deze uw dag, wat tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen. Want er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een wal rondom u zullen opwerpen, en u zullen omsingelen, en u van alle zijden

benauwen; en u tot de grond zullen neerwerpen, en uw kinderen in u; en zij zullen in u de ene steen op de andere steen niet laten; daarom dat gij de tijd van uw bezoeking niet bekend hebt' (Lukas 19:42-44).

WAT DAN?

Angstig was de letterlijke vervulling van deze profetieën! Het trotse, onafhankelijke volk van Juda had de smeekbeden van zijn liefdevolle Vader afgewezen. De oproepen tot berouw, veranderingen van leven en gedrag om in overeenstemming te zijn met de wet van vrijheid werden opschepperig verworpen, en de profeten, die getrouw de genade van berouw en de straffen voor rebellie bepleitten, werden de een na de ander vervolgd tot de dood. Onder een vreselijke misleiding vulde het uitverkoren volk van God de beker van hun ongerechtigheden! En de Geest van God, zo lang veracht en verworpen, moest uiteindelijk worden teruggetrokken. Ze hadden zo lang met Zijn genade gespeeld, maar in hun vreselijke misleiding geloofden ze nog steeds, dat de aanwezigheid van God hen zou blijven begeleiden en beschermen. Micha, de profeet, maakte een inschatting van hun beangstigende situatie: 'Hoor nu dit, gij hoofden van het huis Jakobs, en gij oversten van het huis Israëls! Die van het gericht een gruwel hebt, en al, wat recht is, verdraait. Bouwende Sion met bloed, en Jeruzalem met onrecht. Haar hoofden richten om geschenken, en haar priesters leren om loon, en haar profeten waarzeggen om geld; nog steunen zij op de Heere, zeggende: Is de Heere niet in het midden van ons? Ons zal geen kwaad overkomen' (Micha 3:9-11). In plaats daarvan zou de realiteit totaal anders zijn: 'Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt en stenigt, die tot u gezonden zijn! Hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijk een hen haar kuikens bijeenvergadert onder de vleugels, en gij hebt niet gewild. Ziet, uw huis wordt u woest gelaten' (Matthéüs 23:37-38).

De satanische majesteit, die ze met aandrang in hun gedachten tolereerden, nam de volledige controle over de uitverkoren natie. "Toen nam God Zijn beschermende hand van hen weg, toen hield Hij Satan en

In alle menselijke ervaringen is bewezen dat een theoretische kennis van de waarheid onvoldoende is om de ziel te redden. ... Een jaloerse achting voor wat theologische waarheid wordt genoemd, gaat vaak gepaard met een haat tegen echte waarheid, zoals die in het leven tot uiting komt.

zijn engelen niet meer in bedwang en werd het volk overgelaten aan de macht van de leider, die het zelf had gekozen. Zijn kinderen hadden de genade aan Christus, waardoor ze hun boze driften hadden kunnen overwinnen, verworpen en nu kregen deze driften de overhand. Satan ontketende de felste en meest verdorven hartstochten. De mensen gebruikten hun verstand niet, ze waren niet vatbaar voor rede en werden beheerst door driften en blinde woede. Ze werden satanisch in hun wreedheid. In het gezin en onder het volk, zowel in de hoogste als in de laagste standen, was er achterdocht, afgunst, haat, twist, opstand en moord. Nergens was men veilig. Vrienden en verwanten verraadden elkaar. Ouders doodden hun kinderen en kinderen doodden hun ouders... Satan stond aan het hoofd van het volk." –De Grote Strijd, blz. 26, 27.

Het gebouw met de naam Israël viel uit elkaar, toen ze de "hoeksteen", de Heilige van Israël, verwierven. Vier decennia lang werd de vloek, die ze over zichzelf uitspraken, genadig uitgesteld. Maar de donkere nacht naderde... De Romeinse generaal Titus hervatte de belegering van de Romeinen tegen Jeruzalem en de hele nachtmerrie van wat het betekent **om zonder God en Zijn genade** te zijn, werd grotendeels getoond. Dat gebeurde tijdens het Paasfeest, toen miljoenen Joden binnen haar muren waren samengekomen.

"Ze werden getroffen door de verschrikkingen van de hongersnood. Eén maat tarwe werd verkocht voor één talent. De hongersnood was zo erg, dat mannen op het leer van hun gordels, sandalen en schildbedekking kauwden. Veel mensen slopen 's nachts naar buiten om wilde planten, die buiten de stadsmuren groeiden, te verzamelen, hoewel velen werden gegrepen en een wrede marteldood moesten

sterven, terwijl zij, die veilig terugkeerden, dikwijls werden beroofd van alles, wat ze ondanks het gevaar hadden verzameld. De machthebbers pasten de onmenselijkste martelingen toe om de noodlijdende mensen te dwingen hun kleine voorraad, die ze misschien hadden verborgen, af te staan." –De Grote Strijd, blz. 29. O, de gezegende stad, in wiens straten de stem van hun goddelijke Vader was gehoord eeuwenlang, in oproepen van genade, werden nu verslonden door de vloek van hun rebellie.

"De gevangenen, die zich verzetten, werden vóór de stadsmuren geselsd, gemarteld en gekruisigd. Elke dag werken er zo honderden ter dood gebracht en dit afschuwelijke werk duurde zo lang, dat er op den duur in het dal van Josafat en op Golgotha zoveel kruisen stonden, dat men er nauwelijks tussendoor kon lopen." –De Grote Strijd, blz. 30. Treurig was de vervulling van het noodlot, dat ze over zichzelf hadden gehaald, toen ze hun Heiland ter dood hadden gebracht! (Matthéüs 27:25.)

Uiteindelijk werd de stad aangevallen als door een storm. Titus had zijn bevelhebbers duidelijk opgedragen de tempel te sparen, indien mogelijk. Maar zijn bevelen werden genegeerd. Toen de Joden 's nachts de Romeinse soldaten aanvielen, "wierp tijdens deze strijd een soldaat een brandende fakkel door een opening in het voorportaal en in een ommezien van tijd stonden de met cederhout betimmerde vertrekken rondom de tempel in lichtervlaai. Titus kwam in allerijl naar de plaats, gevolgd door zijn generaals en legioenssoldaten en gaf de soldaten het bevel het vuur te blussen. Men volgde zijn bevel niet op. In hun woede wierpen de soldaten brandend hout in de vertrekken, die grensden aan de tempel en doodden velen, die daar een schuilplaats hadden gevonden, met het zwaard.

Het bloed stroomde als water langs de tempeltrappen. Duizenden en nogmaals duizenden Joden kwamen om. Boven het krijgsgewoel hoorde men stemmen die riepen: 'Ikabod', de heerlijkheid is niet meer." –De Grote Strijd, blz. 30.

Ikabod! Ikabod! ... Te laat ontdekten ze, dat hun gerechtigheid slechts "smerige lompen" was en dat hun verdiensten als kinderen van Abraham, een uitverkoren volk, niet voldoende waren om redding te brengen! Te laat realiseerden ze zich, dat alleen maar aannemen, dat God met hen is, niet hetzelfde betekent, als verzekerd zijn van Zijn beschermende aanwezigheid! Te laat zagen ze, dat het zorgvuldig vasthouden aan hun tradities en ceremonies, terwijl ze zich overgaven aan allerlei soorten zonden, misbruiken en overtredingen, geen garantie was voor verlossing! Verpletterd door angst en wanhoop waren de Joden getuige van de val van Jehova's geliefde hoofdstad, waarbij ze zelf werden verslagen door het zwaard van de overwinnaar!

Ikabod! De heerlijkheid is weg! Wat een vreselijke ervaring voor zo'n bevoorrecht volk!

WAAROM?

Er rijst echter een noodzakelijke vraag: Wat was er misgegaan in hun theologie, in hun godsdienst? Hoe hadden ze het voor elkaar kunnen krijgen om zo'n grote ramp over zichzelf te brengen, terwijl ze zo'n barmhartige God hadden? De pen van de Inspiratie legt uit: "De grootste misleiding van de menselijke geest in de dagen van Christus was, dat alleen instemmen met de waarheid reeds gerechtigheid vormt. Bij alles, wat mensen ervaren hebben, is gebleken dat een theoretische kennis der waarheid niet voldoende was om de ziel te redden. Het brengt geen vruchten der gerechtigheid voort. Een nauwgezet in acht nemen van wat theologische waarheid genoemd wordt, gaat dikwijls gepaard met een haat voor de zuivere waarheid, zoals het leven laat zien." –De Wens der Eeuwen, blz. 259. Ze waren er trots op de kinderen van Abraham te zijn. Maar door Abrahams bron van heilig leven te verwerpen, volledige afhankelijkheid van God door geloof, waren ze in werkelijkheid niet Zijn kinderen! Ze vertrouwden erop, dat hun regels en ceremonies een verdienste zouden hebben. Op dezelfde

manier keken ze naar de tempel, als hen aanbevelend in de gunst van de Heer, hoewel Zijn woord duidelijk was: 'Vertrouwt niet op valse woorden, zeggende: Des Heeren tempel, des Heeren tempel, des Heeren tempel, zijn deze. Maar indien gij uw wegen en uw handelingen waarlijk goed zult maken; indien gij waarlijk recht zult doen tussen de man en zijn naaste. De vreemdeling ... niet zult verdrukken ... Zo zal Ik u in deze plaats... doen wonen' (Jeremia 7:4-7).

De heerlijkheid van hun eeuwige Schepper was hun genadig aangeboden! Er was beloofd, dat die tempel, met een mindere structuur dan die van Salomo's eerste tempel, grotere heerlijkheid zou genieten dan die van Salomo. En de belofte werd genadig vervuld. De hele hemel was vervat in Eén gave; de heerlijkheid van de Vader, Zijn volmaakte karakter straalde uit in Zijn geliefde Zoon! Drie en een half jaar lang wandelde Hij, predikte en bracht de zegeningen van de hemel. Ze verwierpen Hem en Zijn heerlijkheid, ruilden het in voor de ijdele heerlijkheid, die mensen elkaar geven! Ze waren trots op de symbolen van Gods heerlijkheid en ontken- den tegelijkertijd de Glorieuze! Al die symbolen en ceremoniën waren zorgvuldig opgesteld om te verwijzen naar de Messias, de Verlosser, de kern en de vervulling van allemaal, waren zelf ten onrechte als een Redder beschouwd! Zo legden ze het fundament voor de latere verwerping van Christus. (Zie De Grote Strijd, blz. 22). "Ze slaagden er niet in het versluisde mysterie van godsvrucht te onderscheiden; Christus Jezus bleef voor hen versluisd. De waarheid, het leven, het hart van al hun dienst, werd verworpen. Ze hielden, en houden nog steeds vast, aan louter leegte, de schaduwen, de figuren." –Fundamentals of Christian Education, blz. 398. Ze beroemden zich op de schoonheid van de tempelgebouwen, waarvan ze, door Christus te verwerpen, 'een kuil der moordenaars' maakten." (Lukas 19:46).

Zelfs nadat ze de Zoon van God wreed hadden gekruisigd, had het tedere hart van de Vader erop gestaan hen te redden! Nog eens 3,5 jaar gingen de apostelen door met het verkondigen van redding door het bloed van Christus, waarbij ze de natie tot berouw opriepen. En toen, zelfs nadat ze hun afwijzing

als natie hadden bezegeld door het bloed van Stefanus, stelde de Heer genadig de straf voor hun misdaden uit en gaf hun vervloekte kinderen een kans om voor zichzelf te beslissen. ... En ze kozen! Ze kozen ervoor, dat hun huis 'woest gelaten' zou blijven, verstoken van de heerlijkheid, die ze verwierpen, precies op dezelfde manier als hun vaders deden, toen ze Christus kruisigden! En nu, doodsbang door de verlatenheid, huilden ze over de enorme vuurvlammen, die de heilige muren van de tempel verslonden: **Ikabod, de heerlijkheid is niet meer!**

Hoe zit het met u en mij nu? "Van eeuwigheid af was het Gods bedoeling, dat elk geschapen wezen, vanaf de heerlijke, heilige seraf tot de mens toe, een tempel zou zijn, waarin de Schepper zou wonen" – De Wens der Eeuwen, blz. 125. Zijn we een tempel voor de woning van de Heilige? (1 Korinthe 3:16). Of is het slechts een voorwendsel, als we onbewust de geschiedenis van het Joodse volk herhalen? Weerstaan we Hem op dezelfde manier, als zij deden? Brengen wij, door onze gedachten en daden, Hem ook ter dood? Ervaren we dezelfde tegenstand van het innerlijke hart, voelen we dat "Wij willen niet, dat deze mens over ons zal heersen."? –Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 178.

"Hetzelfde gevaar bestaat nog steeds. Velen nemen het als vanzelfsprekend aan, dat zij christenen zijn, eenvoudig omdat ze bepaalde godsdienstige leerstellingen onderschrijven. Maar zij hebben de waarheid niet in praktijk gebracht in hun leven. Ze hebben die niet geloofd en liefgehad, en daarom hebben zij niet de kracht ontvangen en de genade, die tot ons komen door heiliging van de waarheid. Velen belijden misschien geloof in de waarheid; maar indien zij daardoor niet oprecht worden, vriendelijk, geduldig, verdraagzaam, hemelsgezind, is dit een vloek voor de bezitters van dat geloof, en door hun invloed wordt het tot een vloek voor de wereld." –De Wens der Eeuwen, blz. 260.

Hebben we Christus, of kiezen we ervoor om "verlaten te worden", een vloek voor onszelf en door onze invloed "een vloek voor de wereld"? Zijn wij de gemeente van God, die de heerlijkheden van Zijn karakter uitstraalt?

"Het Joodse volk koesterde de

Kunnen we het druk hebben met het kijken in de verkeerde richting en de voorbereiding missen voor de Wens van alle volken?

gedachte, dat zij de gunstelingen van God waren en dat **zij altijd Gods gemeente zouden blijven.**" –Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 179. Maar ze slaagden er niet in om God in hun leven te brengen, als de enige bron van gerechtigheid. "Zij verwierpen het Licht der wereld en van nu af was hun leven even duister als het midernachtelijk donker." –Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 180. Ikabod!

HOE ZIT HET MET ONS?

Hebben we de waarheid, of hebben we ons alleen geabonneerd op een koude, lege, niet te redden theorie van de waarheid? De waarheid is geen theorie; het is een persoon! 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven' (Johannes 14:6), zegt Hij! 'Wie de Zoon heeft, die heeft het leven' (1 Johannes 5:12). En als we Hem hebben, de bron van leven, dan brengen we Zijn vruchten voort! "Op deze aarde, die bevochtigd is door het bloed en de tranen van Gods Zoon, moeten de kostbare vruchten van het paradijs worden voortgebracht. In het leven van Gods kinderen moeten de waarheden van Zijn Woord en de heerlijkheid en uitnemendheid daarvan openbaar worden. Christus wil door Zijn volk Zijn karakter en de aard van Zijn koninkrijk openbaren." –Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 180.

"Christus' voorspelling met betrekking tot de vernietiging van de tempel was een les over de zuivering van godsdienst, door het maken van niet-effectieve vormen en ceremonies. Hij kondigde aan, dat Hij groter was dan de tempel, en verkondigde: 'Ik

ben de Weg, de Waarheid en het Leven'. Hij was degene, in wie alle Joodse ceremonies en typische diensten hun vervulling zouden vinden. Hij trad op in de plaats van de tempel; alle ambten van de kerk waren alleen op Hemzelf gericht." –Fundamental of Christian Education, blz. 399. Hebben de ceremoniën en de rituelen dan vandaag enige betekenis, of moeten we ze helemaal terzijde laten? Op zichzelf hebben ze absoluut geen enkele macht om het leven van de zondaar te helpen of te veranderen. We kunnen er helemaal niet op vertrouwen, voor het hebben van enige reddende eigenschappen, zoals de Joden ten onrechte geloofden. Maar in verband met Christus, naar Hem wijzend en Hem naar de zondaar brengend als de enige Hoop, hebben ze hun positieve rol:

"De gerechtigheid, die Christus leerde, is overeenstemming van hart en leven met de geopenbaarde wil van God. Zondige mensen kunnen alleen rechtvaardig worden, wanneer ze geloof in God hebben en een levendige verbinding met Hem bewaren. Dan zal ware godsvrucht de gedachten verheffen en het leven veredelen. Dan stemmen de uiterlijke godsdienstige vormen overeen met de innerlijke reinheid van de christen. Dan zijn de plechtigheden, die vereist zijn in de dienst van God, geen handelingen zonder betekenis, zoals dat bij de huichelachtige Fariizeën het geval was." –De Wens der Eeuwen, blz. 260.

Moge dit onze ervaring zijn!
Als we onze volledige onmacht

begrijpen om enig goed te doen, en onze totale afhankelijkheid van Hem voor wat voor gerechtigheid dan ook, laten we onszelf in Zijn armen werpen! Laten we Zijn verdiensten en genade claimen om de onze te worden, door in Hem te geloven! Vandaag is de dag van onze bezoeking! Vandaag mag de dierbare Heer Jezus tegen Zijn en onze Vader zeggen: 'En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt' (Johannes 17:22). Vandaag kunnen we onze roeping en onze verkiezing verzekeren! En dan, als de Heer ons een morgen schenkt, 'en wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest' (2 Korinthe 3:18). Moge God ons een boom maken, die vruchtbaar is voor Zijn heerlijkheid, vol van de vruchten van de Geest! Moge Hij ons 'een reuk des levens ten leven' maken voor allen om ons heen! Moge Hij ons helpen Hem, de Eerste en de Laatste, te zien in al onze diensten, ceremonies en christelijke plichten! En, als Hij ons dagelijks de genade geeft om meer aan Hem gelijk te worden, moge Hij ons het voorrecht schenken om op een dag naar het Nieuwe Jeruzalem gebracht te worden, terwijl Hij Zelf de TEMPEL is! Amen! *R*

JEZUS EN DE TRADITIE VAN MENSEN

‘En het zal woorden spreken tegen de Allerhoogste, en het zal de heiligen der hoge plaatsen verstoren, en het zal **menen de tijden en de wet te veranderen**; en zij zullen in zijn hand overgegeven worden tot een tijd, en tijden en een gedeelte van een tijd’ (Daniël 7:25).

Blijkbaar zijn er goede tradities en menselijke tradities. De tradities, die in harmonie zijn met het Woord van God, zullen de armen en behoeftigen altijd op een positieve manier beïnvloeden. Tradities, die uit het Woord van God komen, zullen geen wetten promoten, die asociaal van aard zijn, en zullen geen afpersing of machtsmisbruik goedkeuren. **De tradities die slecht van aard zijn, zijn meestal in tegenspraak met Gods wet, betwisten Zijn gezag als de Schepper van het universum en belasten uiteindelijk Zijn karakter.**

Menselijke traditie heeft een krachtige mengeling van politieke en religieuze smaak, en vanwege dit feit kan de traditie de verantwoordelijkheid opeisen om te definiëren, wat de nationale identiteit van zoveel culturen eigenlijk is. Zijn invloed speelt een duidelijke rol in wat het morele kompas wel of niet is in de samenleving van naties.

Om voor de hand liggende redenen zijn we geneigd menselijke tradities te respecteren, omdat ze zogenaamd van God kwamen. Vaak dwingen we ze af, alsof ze evenveel gezag zouden hebben als Bijbelse doctrines.

‘Het is zeer verrassend, hoe weinig Schriftuurlijk bewijs voldoende zal zijn om iemand te overtuigen van iets, dat hij wil geloven; en wat een grote hoeveelheid is er nodig om hem te overtuigen van

een duidelijke waarheid, waar hij niet van geniet.’ – A.T. Jones: The American Sentinel, 5 augustus, 1897.

De menselijke natuur kan gemakkelijk denken om een andere weg naar de hemel te creëren. De apostel Paulus, een van de meest briljante bekeerde geesten van het Nieuwe Testament, erkende, dat zolang hij de nationale traditie volgde, hij geen behoefte voelde om zijn “perfectie” aan te passen aan die traditie. Maar toen hij Christus ontmoette, beseftte hij, dat zijn hele poging om aan de voldoening van de wet te voldoen, onvolledig was.

WAT DOET DE NATIONALE TRADITIE VAAK?

Het is gemakkelijker om je vijanden te haten en moeilijker om hen lief te hebben. In de tijd van Jezus voedde de nationale traditie zich in een zodanige mate met haat tegen het Romeinse gezag, dat iedereen, die sympathie zou tonen voor de Romeinen of die genadig zou handelen, sociaal kon worden uitgesloten. Voor elke vriendelijke daad of mededogen jegens de Romeinen zou men bestempeld worden als een nationale verrader.

Vaak werd haat gerechtvaardigd en gelegitimeerd vanaf de preekstoel van de synagogen onder een traditionele en godsdienstige paraplu. Christus zou het gebed voor de vervolgende macht aanbevelen, terwijl **de traditie de vervolgers de dood zou aanbevelen**. Als we de feiten analyseren, vragen we ons af: komt de traditie voort uit godsdienst of politiek? Of is het misschien een combinatie van beide? **De weg van traditie is ongetwijfeld gemakkelijk; het is de weg van de populaire stroming**, omdat het natuurlijk en

menselijk is, maar wandelen in het licht van Christus is als wandelen tegen de stroom in; het is alsof je tegen jezelf aan loopt, op je eigen hart stapt. Dat is de reden waarom zo velen, vaak de meerderheid, de voorkeur geven aan de gemakkelijke weg, de weg van traditie.

De weg van traditie vraagt niet om zelfverloochening en de dood van trots. Jezus verwierp deze gevaarlijke kruising met afkeer: ‘Want zij binden lasten, die zwaar zijn en kwalijk om te dragen, en leggen ze op de schouders van de mensen; maar zij willen die met hun vingers niet verroeren. Maar **al hun werken doen zij, om door de mensen gezien te worden**; zij maken hun gedenkcedels breed, en maken de zomen van hun klederen groot. En zij beminnen de vooraanzitting in de maaltijden, en **de voorgestoelten in de synagogen**, ook de begroetingen op de markten, en door de mensen genaamd te worden: Rabbi, Rabbi! Doch gij zult niet Rabbi genaamd worden; want Eén is uw Meester, namelijk Christus; en gij zijt allen broeders. En gij zult niemand uw vader noemen op de aarde; want Eén is uw Vader, namelijk Die in de hemelen is. Noch zult gij meesters genoemd worden: want Eén is uw Meester, namelijk Christus. Maar de meeste van u zal uw dienaar zijn. En wie zichzelf verhogen zal, die zal vernederd worden; en wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden’ (Matthéüs 23:4-12).

Jezus had een heel gemakkelijk leven kunnen hebben door compromissen te sluiten en de nationale traditie te aanvaarden, maar Hij wist heel goed, wat de prijs van een dergelijk compromis en het einde ervan was. De eeuwige scheiding van de mensheid van het onbevleete universum en de permanente aanwezigheid van zonde, dit waren de dingen, die Jezus verafschuwde.

Het risico was onvergelijkbaar. “Als het hoofd van Christus was aangeraakt, zou de hoop van de mensheid zijn vergaan. Goddelijke toorn zou over Christus zijn gekomen, zoals het over Adam kwam. Christus en de gemeente zouden zonder hoop zijn geweest.” –Selected Messages 1, blz. 256. In plaats daarvan kwam Jezus van boven om de wil van Zijn Vader met de mensheid te delen, wat de voorwaarde is om het koninkrijk van God binnen te gaan, en in strijd is met de wil van de mens, vaak genoemd: TRADITIE.

‘Hebt uw vijanden lief’ was de grote misdaad, die Jezus beging tegen de Joodse traditie. ‘Hebt uw je vijanden lief’ was een grote misdaad tegen de Romeinse traditie, en ‘Hebt uw vijanden lief’ is ook een grote misdaad tegen de islamitische traditie. Het liefhebben van Zijn vijanden bracht Christus op het punt van kruisiging. De Joden beschuldigden Jezus van het overtreden van de traditie door de Romeinen lief te hebben, door de Vriend van zondaars te zijn, door te eten met de tollenaars, door hun huizen te bezoeken en uiteindelijk door mensen te genezen op de Sabbatdag. Dergelijke “misdaden” waren perfect in overeenstemming met het woord van God, maar niet in overeenstemming met hun traditie.

Door deze acties werd Jezus uit de synagoge en uit de Joodse samenleving verdreven. Terwijl de Joodse traditie Jezus zal beschuldigen, omdat Hij van te grote eerlijkheid, te grote oprechtheid is, het type leider is, dat niet kan worden omgekocht om de eis van nationale corruptie te aanvaarden, zou dezelfde samenleving de krachten bundelen met de Romeinen om Jezus te verwijderen uit hun persoonlijk belang. De Romeinen en de Joodse leiders werden plotseling vrienden en verzonnen fictief het definitieve vonnis om de Heiland te veroordelen: “Verraad tegen de Romeinse regering was de misdaad, waarvoor Jezus was veroordeeld.” –De Wens der Eeuwen, blz. 678. De Joodse traditie plaatste Jezus aan het kruis, omdat hij de Zoon van God was, onder de woorden: “We hebben geen andere koning dan Caesar”, terwijl de Romeinen Hem kruisigden, omdat hij de koning der Joden was. Elke keer dat de grote Ecce Homo, “Ziet de Mens”, werd gemanifesteerd in het karakter van Zijn volgelingen, **herhaalde de geschiedenis zich op dezelfde manier als het aanklagen van Christus**. Een corrupte samenleving kan de perfectie en zuiverheid van Christus’ karakter niet ver-

dragen. Daarom zou het voor hen een marteling zijn om niet berouwvolle zondaars de kans te geven om in de tegenwoordigheid van God te wonen. De aanwezigheid van Christus in de persoon van Zijn volgelingen was de moeilijkste bestraffing, die kon worden gegeven aan een verdorven godsdienstig systeem, bedoeld om het geweten van het individu wakker te schudden.

Vanaf de tijd dat Christus een kind was, werd Hij geconfronteerd met de toorn van de traditie, eerst in het gezin, ten tweede in de synagoge, ten derde in de Joodse samenleving, en aan het einde werd Hij geconfronteerd met het ‘ijzer’ van het Romeinse rijk. In het boek De Wens der Eeuwen, onder het hoofdstuk De dagen van strijd, benadrukt de auteur de strijd tussen Jezus en de aanhangers van de menselijke traditie als volgt:

“Vanaf zijn eerste levensjaren werd het Joodse kind omringd door de inzettingen van de rabbi’s. Er werden strenge regels gegevens voor iedere daad, zelfs tot de kleinste bijzonderheden van het leven toe. Door de leraars, in de synagogen werd de jeugd onderwezen in de talloze voorschriften, waarvan men verwachtte, dat de orthodoxe Joden ze in acht zouden nemen. Maar Jezus hield Zich met deze dingen niet bezig. **Van Kind af aan handelde Hij onafhankelijk van de wetten van de rabbi’s**. Hij bestudeerde voortdurend de Schriften van het Oude Testament; en de woorden ‘Zo zegt de Here’, waren aanhoudend op Zijn lippen.

Terwijl de toestand van het volk duidelijk werd voor Zijn geest, **zag Hij, dat de eisen van de gemeenschap en de eisen van God voortdurend met elkaar in botsing kwamen. De mensen dwaalden af van het Woord van God en verheerlijkten theorieën, die ze zelf hadden uitgedacht. Zij hielden zich aan traditionele plichtigheden, die geen enkel nut hadden.**” –De Wens der Eeuwen, blz. 61.

Vanwege de grote invloed, die de rabbi’s op de mensen hadden, probeerden Maria, de moeder van Jezus, en zijn broers, Jezus ervan te overtuigen om de tradities van de rabbi’s plichtig te beschouwen. Maar Zijn standvastigheid was onwankelbaar. Door de tradities te veroordelen, die bedoeld waren om de verantwoordelijkheid voor het respecteren van de moeder en de vader met het toverwoord “Corban” weg te nemen, stapte Jezus werkelijk “op de tenen” van de Farizeeën. ‘Daarna vroegen

de Farizeeën en de Schriftgeleerden Hem: Waarom wandelen Uw discipelen niet naar de inzetting der ouden, maar eten het brood met ongewassen handen? Hij antwoordde en zeide tot hen: Terecht heeft Jesaja tot u, geveinsden, geprofeteerd, gelijk geschreven is: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij. Doch tevergeefs eren zij Mij, lerende leringen, die geboden zijn der mensen. Want nalatende het gebod Gods, houdt gij de inzettingen der mensen, als namelijk wassingen der kannen en drinkbekers, en andere dergelijke dingen doet gij vele. En Hij zeide tot hen: Gij doet zeker Gods gebod wel te niet, opdat gij uw inzettingen zoudt onderhouden’ (Markus 7: 5-9).

“Zij (de rabbi’s) **wisten, dat ze in de Schriften geen grond voor hun overleveringen konden vinden**. Zij beseften, dat Jezus veel verder gevorderd was dan zij, wanneer het ging om het begrip van de geestelijke dingen. **Toch waren ze boos, omdat Hij niet gehoorzaamde aan hun voorschriften.**” –De Wens der Eeuwen, blz. 62.

DE POSITIE VAN CHRISTUS EN DE GEVOLGEN

Christus behield Zijn onafhankelijkheid van deze menselijke geboden, terwijl Hij Zichzelf van ganser harte afhankelijk hield van de wil van Zijn Vader. Zijn leven werd erg moeilijk gemaakt vanwege hun constante druk om Hem te dwingen om te voldoen aan hun menselijke inzettingen, opgejaagd en verkeerd voorgesteld in de meeste van Zijn openbare verklaringen.

Nadat Jezus met Zijn bediening was begonnen, hielden de Joodse rabbi’s Hem nog strenger **in de gaten** om een motief te vinden om Hem te beschuldigen van het negeren van hun tradities. Hun vrees was gebaseerd op de angst hun invloed op het volk te verliezen. Het feit, dat Jezus dorstige zondaars naar het Woord van God zou aantrekken en de onbruikbaarheid van hun zinloze menselijke tradities zou tonen, veroorzaakte een razernij onder de Farizeeën die grensde aan waanzin.

Ze konden het feit niet verdragen, dat hun verzonnen tradities genegeerd zouden worden. Deze tradities waren hun belangrijkste instrumenten om hun controle over het geweten van mensen te behouden. Maar datgene, waar ze bang voor waren, werd snel werkelijkheid. Jezus sprak, zoals geen

ander mens ooit had gesproken. Het Brood des levens, het Water des levens, het Licht der wereld, de Rots der Eeuwen, en de Goede Herder leefde onder de mensen. Hij had nooit een thuis, had nooit een leger, reisde nooit meer dan 300 mijl van de plaats van Zijn geboorte, maar Jezus veranderde de hele menselijke bestemming. Geen enkele regering, geen leger, geen genie zou ooit de veranderingen kunnen doorvoeren, die Jezus in de samenleving van naties aanbracht.

De beschuldiging tegen Jezus, dat Hij de Sabbat overtreden had, doorstaat de test van de Bijbel niet.

Ja, Jezus mag **de menselijke tradities hebben afgeschaft**, die zinloze geboden in het protocol van het houden van de Sabbat, maar in geen geval heeft Jezus de schepping van Zijn eigen werk, 'de Sabbat des Heren' (niet de sabbat van de Joden) tenietgedaan.

O hemel en aarde, verwonder u **om te zien, hoe het schepsel de Schepper vervolgt!** De huichelarij van de Farizeeën ging zo ver, dat ze in het geheim samen zwerden tegen de Verlosser en van plan waren het Lam van God te doden. Wat een schouwspel voor het universum! Alleen omdat 'De Auteur van de Sabbat', de Schepper van de planeet, in een letterlijke zevendaagse week niet voldeed aan hun door mensen gemaakte tradities, waren de leiders van Zijn tijd vastbesloten om Christus terzijde te schuiven, of, als dat niet mogelijk was om Hem uiteindelijk te vernietigen. 'De overpriesters en ouderlingen hebben de schare aangeraden, dat zij Bar-Abbas zouden begeren, en Jezus doden' (Matthéüs 27:20).

De menselijke traditie verstikte alle praktische godsdienst, en de betekenis van de Sabbat werd gezien als slechts een dag van marteling. Hoe diep is de blindheid van iemand om de Sabbat te aanbidden, maar niet de Schepper van de Sabbat? Het was net als in de tijd van weleer, toen de Israëlieten de ark van het verbond aanbaden, terwijl ze de geboden overtraden, die in de ark waren. "Als ze de ark zagen en deze niet in verband brachten met God, of Zijn geopenbaarde wil gehoorzaamden door Zijn wet te eerbiedigen, kon deze niet meer voor hen doen, dan met een gewone kist het geval zou zijn geweest. **Ze zagen de ark, zoals de afgodische volken hun goden zagen, alsof deze in zichzelf de kracht bezat zalig te**

maken en te redden. Ze overtraden de wet, die daarin geborgen was; want hun verering van de ark bracht hen tot vormendienst, schijnheiligheid en afgoderij." –Patriarchen en Profeten, blz. 537. Hetzelfde werd herhaald in de volgende generaties van de Hebreeën. Ze aanbaden de "Sabbat" in plaats van de Heer van de Sabbat te aanbidden, en dat leidde onvermijdelijk tot dezelfde resultaten: vormendienst, schijnheiligheid en afgoderij.

CHRISTUS EN DE SABBAT

Jezus mengde zich met de mensen op de Sabbat. Deze rustdag, de Sabbat, ver weg van wereldse lasten, alleen u en Jezus, wat een geweldig plan! Jezus, de speciale gast in mijn huis op de Sabbatdag! Terwijl de zevende dag Sabbat werd beschouwd als een van de meest heilige godsdienstige activiteiten van de natie, verborgen de priesters en de heersers hun ware plannen onder een 'vroom religieus kleed' op dezelfde Sabbatdag, op jacht naar Christus als naar een misdadiger. Zolang Hij leefde, zolang Hij mensen troostte, lief had, leidde, hadden de Farizeeën geen vrede. Ze moesten proberen Hem te vernietigen door een ellendige en beruchte karaktermoord en valse beschuldigingen.

Als Jezus inderdaad schuldig was aan het overtreden van de Sabbatdag (zoals ze Hem beschuldigden), en als gevolg daarvan een toevallige zondaar werd, zou Jezus er niet in geslaagd zijn in aanmerking te komen om de Verlosser van de wereld te worden. Een dergelijke afwijking zou Hem voor eeuwig van Zijn Vader scheiden. Jezus ervan beschuldigen het vierde gebod van God te hebben overtreden en Hem tegelijkertijd te erkennen als de Verlosser van de wereld, kan de weg bereiden voor een van de meest beruchte theologische inconsistenties in de christelijke wereld. De essentie van het heilsplan was gebaseerd op het bewijzen, dat de wet van God inderdaad door de mens gerespecteerd kan worden, en door dit feit aan te tonen, zou het karakter van God gerechtvaardigd worden voor het hele universum, waardoor het proces van adoptie voor het menselijk ras en het hernoemen van de berouwvolle zondaars met nieuwe namen zoals "zonen en dochters" van God. Het doel van de dagelijkse ontberingen en verleidingen in het leven van Je-

zus zou de oprechte Bijbellezer ervan overtuigen, dat de wet van God op het spel stond. Eén enkel gebod, dat door hand, voet, oog, gedachte of geweten wordt geschonden, zou ertoe leiden, dat Jezus het recht om de mensheid te redden, zou verliezen. Maar geprezen wordt de naam van onze Heer Jezus Christus, omdat Zijn leven het beste argument was, dat sprak ten gunste van onze hemelse Vader, Zijn karakter en ter ondersteuning van onze verlossing.

DE EERSTE GEMEENTE

Aangezien het christendom beweert waarden in stand te houden, die hun oorsprong vinden in de Schrift, en aangezien de christelijke samenleving tegenwoordig de dag van de zon, of de zondag, zoals we deze allemaal noemen, kiest om de Bijbelse Sabbat op de zevende dag te vervangen, kan een dringend historisch onderzoek om opheldering worden gevraagd.

Wij geloven, dat de Schrift van het Nieuwe Testament is geschreven door getrouwe mensen met een gewoonte, die tegenwoordig niet wordt erkend. Al deze schrijvers hielden de Sabbat als rustdag. **Geen enkele schrijver van de Schrift hield ooit de zondag als de dag om God te aanbidden.** Is dat niet raar? 'En Hij (Jezus) kwam te Nazareth, waar Hij opgevoed was, en ging, naar Zijn gewoonte, op de dag van de Sabbat in de synagoge en stond op om te lezen' (Lukas 4:16).

Hoewel we beweren, dat onze christelijke wortels diep verankerd zijn in de Schrift, hoe komt het dan ineens, dat we de Schrift niet kunnen volgen door de Bijbelse Sabbat te respecteren? Het enige echte antwoord op dit dilemma kan alleen gevonden worden in de menselijke traditie.

Verschillende vragen kunnen ons tot verschillende verklaringen leiden. Sommige van hen waren buitengewoon oprecht, sommige heel stoutmoedig en openhartig, sommige antwoorden waren zeer zielig van aard en betreurden het feit, dat het houden van de zondag misschien niet Bijbels is, maar vanwege de traditie zouden we het zogenaamd als een onomkeerbaar proces moeten houden; de samenleving kan niet terugkeren naar de oorsprong en helemaal opnieuw beginnen. Laten we enkele meningen van verschillende theologen over dit onderwerp onderzoeken:

LEIDENDE KATHOLIEKE THEOLOGEN SPREKEN:

"De zondag is niet gebaseerd op de Schrift, maar op traditie, en is

duidelijk een Katholieke instelling. Aangezien er geen Schriftgedeelte is voor de overdracht van de rustdag van de laatste naar de eerste dag van de week, dienen Protestanten hun Sabbat op zaterdag te houden en zo Katholieken in het volle bezit van de zondag te laten." –Catholic Record, 17 september 1893.

"U kunt de Bijbel lezen van Genesis tot Openbaring, en u zult geen enkele regel vinden, die de heiliging van de zondag autoriseert. De Schrift dwingt de religieuze viering van zaterdag af, een dag die we nooit heiligen." –Cardinal Gibbons (for many years head of the Catholic Church in America): The Faith of Our Fathers (92d ed., rev.; Baltimore: John Murphy Company), blz. 89.

"Als Protestanten de Bijbel zouden volgen, zullen ze God op de Sabbatdag aanbidden. Bij het houden van de zondag volgen ze een wet van de Katholieke kerk." –Albert Smith (Chancellor of the Catholic Archdiocese of Baltimore), replying for the Cardinal in a letter of 10 februari 1920).

"Als men alleen de Bijbel volgt, kan er geen twijfel over bestaan, dat men verplicht is de zaterdag te heiligen, aangezien dat de dag is, die speciaal door de Almachtige God is voorgeschreven om de Heer heilig te houden." – F. G. Lentz: The Question Box (New York: Christian Press Association, 1900), blz. 98.

"Rede en gezond verstand vragen de acceptatie van een van deze alternatieven; ofwel het protestantisme en het houden van de zaterdag of het katholicisme en het houden van de zondag. Een compromis is onmogelijk." –James Cardinal Gibbons: Catholic Mirror, 23 december 1893.

HOE ZIEN LEIDENDE PROTESTANTE THEOLOGEN DIT PROBLEEM?

De Anglicaanse theoloog: "Er is geen woord, geen hint, in het Nieuwe Testament over onthouding van werken op zondag... In de rust van de zondag (dat wil zeggen, de zondag als dag van rust en aanbidding) schrijft geen goddelijke wet voor... De viering van Aswoensdag of de vastentijd staat precies op dezelfde voet als de viering van de zondag." –Canon Eyton: The Ten Commandments.

De Baptisten theoloog: "Er was en is een gebod om de Sabbat te heiligen; maar die Sabbat was geen zondag. Met enige triomfantelijke vertoning zal echter worden gezegd, dat de Sabbat werd overgedragen van de

zevende naar de eerste dag van de week... Waar kan het verslag van zo'n transactie worden gevonden? Niet in het Nieuwe Testament, absoluut niet. Er is geen Schriftuurlijk bewijs, dat de instelling van de Sabbat van de zevende naar de eerste dag van de week is veranderd.

Voor mij lijkt het onverklaarbaar, dat Jezus gedurende drie jaar omgang met Zijn discipelen vaak met hen sprak over de Sabbatkwestie... nooit gezinspeeld heeft op enige overdracht van de dag; ook dat gedurende veertig dagen van Zijn opstandingsleven zoiets niet werd aangekondigd.

Natuurlijk weet ik heel goed, dat de zondag in de eerste christelijke geschiedenis in gebruik is genomen als een godsdienstige dag, zoals we leren van de christelijke vaders en andere bronnen. Maar wat jammer dat het wordt gebrandmerkt met het kenmerk van het heidendom en gedoopt met de naam van de zonnegod, wanneer het wordt aangenomen en bekrachtigd door de pauselijke afval, en wordt nagelaten als een heilige erfenis aan het protestantisme!" – Dr. Edward T. Hiscox, author of The Baptist Manual (still in print), in a paper read before New York ministers' conference held 13 november 1893.

De theoloog van de Kerk van Christus: "Wij vinden geen rechtstreeks gebod van God, of instructie van de verzezen Christus, of vermaning van de eerste apostelen, dat de eerste dag in de plaats moet komen van de zevende dag Sabbat. Laten we op dit punt duidelijk zijn. Hoewel voor de christen 'die dag, de eerste dag van de week' de meest memorabele van alle dagen is... is er geen gebod of volmacht in het Nieuwe Testament om deze als een 'heilige dag' te beschouwen. 'De Roomse Kerk koos de eerste dag van de week ter ere van de opstanding van Christus'." – Bible Standard, mei 1916, Auckland, New Zealand.

De congregationalistisch theoloog: "Het is duidelijk dat, hoe streng of vroom we de zondag ook doorbrengen, we de Sabbat niet houden... (De) Sabbat was gebaseerd op een specifiek goddelijk gebod. We kunnen een dergelijk gebod niet aanvoeren voor de verplichting om de zondag te vieren... Er is geen enkele zin in het Nieuwe Testament, die suggereert, dat we enige straf oplopen door de veronderstelde heiligheid van de zondag te schenden." –15 Dr. R. W. Dale in The Ten Commandments (New York: Eaton & Mains), blz. 127-129.

De lutherse theoloog: "Zij (de katholieken) beweren, dat de Sabbat is veranderd in zondag, de dag des Heren, in tegenstelling tot de decaloog, zoals het schijnt, en er is ook geen voorbeeld, waarop meer gepoogt kan worden dan de verandering van de Sabbatdag. Groot, zeggen ze, is de macht en het gezag van de kerk, aangezien er een van de tien geboden niet meer van toepassing was." – Authored by Philip Melancthon with approval by Martin Luther, Augsburg Confession of Faith, Art. 28, Par. 9.

De Methodist theoloog: "De mensen werden christenen en werden geregeerd door een keizer genaamd Constantijn [A.D. 312-327]. Deze keizer maakte de zondag tot de christelijke Sabbat, vanwege de zegen van licht en warmte die van de zon kwam. Dus onze zondag is een zondag, niet-waar?" –Sunday School Advocate, 31 december 1921.

De Presbyteriaanse theoloog: "De Sabbat maakt deel uit van de decaloog, de tien geboden. Dit alleen al lost voor altijd de vraag op over de eeuwigheid van de instelling... Totdat daarom kan worden aangetoond, dat de hele morele wet is ingetrokken, zal de Sabbat bestaan... De leer van Christus bevestigt de eeuwigheid van de Sabbat." –T. C. Blake, D. D.: Theology Condensed, pp. 474, 475.

Dus, na zoveel "blanco" verklaringen, geloof ik, dat er geen behoefte is aan verder bewijs om te concluderen, dat de christelijke wereld tegenwoordig de menselijke traditie boven de Bijbel beschouwt. De Roomse Kerk heeft de voorrang, niet alleen voor de Protestantse kerken, maar voor de hele wereld. Tegenwoordig is de stem van Rome de ultieme mentorstem voor christenen en niet-christenen. Rome is de godsdienstige en politieke hoofdstad van de hele wereld. We weten niet, of Christus nog een plaats over heeft als de Bevelhebber en Redder van de mensheid. Maar één ding is zeker: de geschiedenis zal in de laatste generatie worden herhaald met die arme en onbeduidende volgelingen van Christus. Volgens de traditie zullen mensen opnieuw vervolgen, en onschuldige kinderen, ouders en grootouders zullen het voorwerp zijn van universele executie.

De volgende vraag klopt aan de deur van ons geweten: Wat zal ons standpunt zijn over de kwestie van traditie tegenover het Woord van God? Gaan we vervolgen in naam van de traditie, of ondergaan we vervolging ter wille van het Woord van

De weg van traditie is ongetwijfeld gemakkelijk; het is de weg van de populaire stroming, omdat het natuurlijk en menselijk is, maar wandelen in het licht van Christus is als wandelen tegen de stroom in.

God? De Bijbel waarschuwt ons: 'En de ene broeder zal de andere broeder overleveren tot de dood, en de vader het kind, en de kinderen zullen opstaan tegen de ouders, en zullen hen doden. En gij zult door allen gehaat worden om Mijn Naam, maar die volstandig zal blijven tot het einde, zal zalig worden' (Matthéüs 10:21-22).

CONCLUSIE:

Ik kom uit een land, waar respect voor ouderen een vereiste was. Om met de bus te reizen en te blijven zitten, terwijl een oude dame naast me stond, was een 'nee-nee'. Onze traditie was om ouderen te respecteren. Opstaan en uw stoel aanbieden aan een bejaarde was een goede traditie, een traditie die ook door de Heilige Schrift wordt ondersteund. Je handen wassen voor het eten was een goede traditie, gastvrij zijn was een goede traditie, de heiligheid van het gezin bewaren en het fatsoen hebben om je privacy te bewaren zonder anderen te laten weten, wanneer je je geestelijke tanden poetst, was een goede traditie. De lijst kan dus worden voortgezet met goede menselijke tradities, die we geleidelijk verliezen.

Het probleem is dat het volgen de Bijbelvers uniek is, omdat het betrekking heeft op de traditie van respect voor ouders, die verplicht wordt weerspiegeld in het vijfde gebod en het vierde gebod:

'Ieder zal zijn moeder en zijn vader vrezen, en Mijn Sabbatten houden; Ik ben de HEERE, uw God' (Leviticus 19:3).

Dit is het enige Bijbelvers, dat het verband laat zien tussen twee van de belangrijkste delen van de wet. Het vijfde gebod leert ons respect voor de aardse ouders en het vierde gebod leert ons respect voor de Hemelse Vader. Als we onze Hemelse Vader niet respecteren door de Sabbat van de Heer te

houden, dan is dat hetzelfde als het vijfde gebod overtreden, onze ouders niet respecteren. Dit is de reden, waarom God in Zijn wijsheid deze buitengewone schakel of ketting in dit specifieke Bijbelvers liet, om het belang van beide geboden als even belangrijk en onmogelijk te scheiden te laten zien zonder de keten van de Tien Geboden te breken. Dit is wat we een goede Bijbelse traditie noemen.

Aan de andere kant, als u mensen ontmoet, die u misschien geld vragen om uw zonden te vergeven, moet u weten, dat dat een niet-Bijbelse traditie is, en samen met de apostel Petrus zouden we de woorden van vermaning uitspreken: 'Uw geld zij met u ten verderve, omdat gij gemeend hebt, dat de gave Gods door geld verkregen wordt' (Handelingen 8:20).

Of als u mensen ontmoet, die zeggen, dat ze zijn gekomen om de tijden en de wet van God te veranderen, deel dan met hen de mening van de apostel over deze kwestie: 'Want wij dragen niet, gelijk velen, het Woord Gods te koop, maar als uit oprechtheid, maar als uit God, in de tegenwoordigheid Gods, spreken wij het in Christus' (2 Korinthe 2:17). Dat is een slechte traditie en het is het werk van de antichrist. Wees bereid om op de menselijke traditie te reageren met het woord van God, de enige betrouwbare autoriteit.

Als u iemand ontmoet, die u vertelt, dat hij de macht van God op aarde bezit, handelend als God, zeg hem dan, dat dit een slechte menselijke traditie is, en antwoord met het woord van God: 'Ik ben de HEERE, dat is Mijn Naam; en Mijn eer zal Ik geen anderen geven, noch Mijn lof aan de gesneden beelden' (Jesaja 42:8).

Elke keer dat de menselijke traditie aan het geweten van mensen wordt opgedrongen, is de woede

van Kaïn aan het werk. En als men hetzelfde patroon volgt in de menselijke geschiedenis, zult u hetzelfde menselijke gedrag ontdekken; Kaïn werd boos op God, omdat Hij zijn menselijke traditie niet kon aanvaarden. Kaïn was zo van streek, dat hij zelfs zijn broer vermoordde. Waarom? Omdat Abel het woord van God gehoorzaamde, maar Kaïn verving het gebod van God door zijn persoonlijke keuze van aanbidding. Tegenwoordig zouden we het vrijmoedig menselijke traditie noemen.

In de laatste generatie en hoe dichter we bij het einde der tijden komen, dat is het einde van het lijden en de ellende van deze wereld, des te meer zullen we de geest van Kaïn gemanifesteerd zien in de kinderen der ongehoorzaamheid. De menselijke traditie heeft in het verleden mensenlevens gekost en zal zich opnieuw herhalen, voordat Christus terugkomt. Ik bid, dat de God van alle barmhartigheid ons zal helpen om vast te staan op onze Bijbelse overtuiging en onze standvastigheid aan het Woord van God, zoals Maarten Luther zei: "Ze hebben mijn eer en reputatie al vernietigd. Eén ding blijft; het is mijn elendige lichaam: laat ze het nemen; ze zullen mijn leven zo met een paar uur bekorten. Maar wat mijn ziel betreft, die kunnen ze niet nemen. Hij, die het Woord van Christus aan de wereld wil verkondigen, moet op elk moment de dood verwachten." – D'Aubigne, J. Merle: *The Life and Times of Martin Luther*.

WAT WIJ GELOVEN, VOOR U VERKLAARD:

WAT IS DE GAVE DER PROFETIE?

Wij geloven, dat God Zijn Geest aan bepaalde mensen zendt, om ons te helpen Zijn Woord beter te begrijpen. In de Bijbel vinden wij vele mensen, die boeken geschreven hebben. Zij bevatten boodschappen, die God in dromen, in gebeden of in directe gesprekken meegedeeld heeft. Micha bijvoorbeeld heeft de geboorte van Jezus al vele jaren tevoren voorzien.

Deze mensen werden profeten of profetessen genoemd. U kent waarschijnlijk Daniël, Elia, Jeremia, maar misschien ook Hanna, Debora, en natuurlijk koningin Esther. Zij bedachten geen nieuwe godsdienst, zij veranderden niets aan Gods Woord en zij voegden geen nieuwe regels of geboden toe. God gaf hun de woorden en gedachten in om God en Zijn boodschap beter te begrijpen. Hij waarschuwde en waarschuwt ons door deze mensen ook voor belangrijke gebeurtenissen in de wereld. Een profetes is ook Ellen G. White. U hebt waarschijnlijk al eens van haar gehoord. Zij leefde van 1827 tot 1915. Zij schreef vele boeken voor volwassenen maar ook voor kinderen. God heeft Ellen G. White dingen getoond, die nog in de toekomst gebeuren zullen. Hij geeft ons door haar geschriften ook raad voor het samenleven in het gezin en in de gemeente. Bovendien verklaart zij ons Jezus' liefde door Zijn dood aan het kruis en Zijn spoedige wederkomst.

Een stukje uit De Weg tot Gezondheid van E. G. White:

Met de Natuur en met God

*In de groene valleien, in het bos,
Op de berghellingen, hield Jezus
Contact met Zijn hemelse Vader.*

Het leven van de Zaligmaker op de aarde was een leven van gemeenschap met de natuur en met God. In deze gemeenschap openbaarde Hij het geheim van een leven vol kracht.

Jezus was een ernstige, ijverige man. Nooit heeft er onder de mensen iemand geleefd, die zo belast was met verantwoordelijkheden. Nooit heeft iemand zo'n zware last gedragen voor de zorgen en de zonde van de wereld. Nooit heeft iemand met zo'n zelfopofferende ijver voor het welzijn van de mens gewerkt. Toch leefde Hij een gezond leven. Lichamelijk zowel als geestelijk werd Hij gesymboliseerd door het offerlam, 'onberispelijk en vlekkeloos'. Naar lichaam en ziel was Hij een voorbeeld van Gods bedoeling voor de gehele mensheid door gehoorzaamheid aan Zijn wetten.

Als de mensen naar Jezus keken, zagen zij een gelaat, waarin goddelijk medeleven vermengd was met bewuste macht. Hij scheen omringd te zijn door een sfeer van geestelijk leven. Terwijl Zijn manieren vriendelijk en zonder enige aanmatiging waren, imponeerde Hij toch de mensen door een gevoel van verborgen kracht, die niet geheel geheim kon blijven.

Gedurende Zijn dienstwerk werd Hij onophoudelijk achtervolgd door sluwe en schijnheilige mannen, die Hem naar het leven stonden. Spionnen zaten Hem op het spoor, letten op Zijn woorden om iets tegen Hem te vinden. De scherpzinnigste en hoogst ontwikkelde geesten van de natie streefden ernaar Hem in woordenstrijd te verslaan. Maar nooit konden zij een voordeel behalen. Zij moesten het veld ruimen, verbijsterd en beschaamd door de nederige leraar uit Galilea. Christus' leer had een frisheid en een kracht, zoals de mensen die nog nooit eerder gekend hadden. Zelfs Zijn vijanden werden gedwongen te erkennen: 'Nooit heeft een mens zo gesproken, als deze mens spreekt'. –blz. 36-37.

NIEUWS \ ZDA-REF WERELDWIJD

**Doop van 7 zielen,
Montreal, Canada**

Januari, 2020.

**Bijbelonderricht,
Frankrijk**

Januari, 2020.

**Liefdadigheid Zende-
ling,
Sergipe, Brazilië**

Januari, 2020.

Zevende Dags Adventisten Reformatie beweging

Een Vriend voor Altijd

Een van de meest trieste dingen in het leven is het verliezen van een beste vriend. Soms kan iemand maandenlang zijn kameraad en beste vriend zijn en dan ineens een andere beste vriend nemen. Veel dingen kunnen er voor zorgen, dat dit gebeurt en vaak weten wij niet eens waarom.

Misschien hebben we iets trots of verkeerd gezegd of gedaan, of hadden een slechte gewoonte, die onze vriend teleur stelde. Het is beter te stoppen en denken, als het ligt aan zo iets, waarom dan. Maar heel vaak is het niet iets, dat we verkeerd deden. Jezus deed nooit iets fout in Zijn gehele leven op aarde. Maar dit gebeurde met Hem.

Het verbaasde Hem niet, Hij wist, wat er zou gebeuren. In een profetie, die in Psalm 41:8-10 staat: 'Al mijn haters mompelen tezamen tegen mij; ze bedenken tegen mij, wat kwaad voor mij is, zeggende: Een Belialsstuk kleeft hem aan; en hij, die neerligt, zal niet weer opstaan. Zelfs de man mijns vredes, op wie ik vertrouwde, die mijn brood at, heeft de verzenen tegen mij grotelijks opgeheven.'

Deze dingen zullen meer gebeuren in de toekomst. 'En dan zullen er velen geërgerd worden, en zullen elkander overleveren, en elkander haten' (Matthéüs 24:10).

Het is triest hier over na te denken, maar het is beter te weten, wat er komt, dan verbaasd te zijn. Als we zien, hoe de profetieën zich vervullen, maakt dat onze liefde en vertrouwen in onze dierbare Jezus groter, omdat het ons eraan herinnert, dat Hij alles weet en altijd de waarheid aan ons vertelt.

Als we een vriend verliezen, kunnen we altijd een manier vinden om een andere te vinden. De Bijbel vertelt ons hoe: 'Een man, die vrienden heeft, heeft zich vriendelijk te houden' (Spreuken 18:24, eerste deel). En als we ons zonder vrienden voelen, kunnen wij aan het tweede deel van het vers denken: 'Want er is een liefhebber, die meer aanhankelijk is dan een broeder' en 'Hij heeft gezegd: Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten' (Spreuken 18:24, tweede deel; Hebreëen 13:5). Ja, die Vriend, die ons nooit verlaat of begeeft is Jezus. "Zijn liefde eindigt nooit en vergaat nooit." –Karaktervorming, blz. 89.

Wat werkelijk verbaast, is dat, wanneer wij uiteindelijk Jezus persoonlijk zullen zien: 'En zo iemand tot hem zegt: Wat zijn deze wonden in Uw handen? zo zal Hij zeggen: Het zijn de wonden, waarmee Ik geslagen ben, in het huis van Mijn liefhebbers' (Zacharia 13:6).

Hoe vergevingsgezind is onze Heer! Na alles wat Hij heeft geleden, zal Hij zeggen, dat de plaats, waar Hij gekruisigd was, het huis van "Zijn vrienden" was! Mogen we zo goedaardig zijn als Hij! –BHM

